

Планинска идилия
(Berg - Idylle)
Х. Хайне

Хижата във планината
е на стария миньор,
там луната меко свети
и елхи си шепнат в хор.

В тази скромна малка хижа
има чудодееен стол,
разположа ли се в него,
съм щастлив като в престол.

Дъщерята на миньора
е приседнала до мен
със очи като звездици
и с вълшебен розов тен.

В нейните очи небесни
райски езера открих...
Тя със знак ми заповядва
да говоря с шепот тих.

Майка ѝ не ни поглежда,
взряна в пъстрия гергеф,
а баща ѝ поналучква
с цитрата си стар напев.

И момичето разказва
с приглушен и сладък глас
съкровените си тайни,
а прехласнат слушам аз.

"След като почина леля,
вече няма начин как
да пътуваме до Гослар
зиме, щом натрупа сняг.

Тук е диво и самотно
сред планинските скали,
чувствам се като във гроба,
ти разбираш ме, нали?

Аз съм слаба и съм плаха
като мъничко дете,
злите духове ме плашат,
нощем тук се скитат те. "

На това място решава
кротко тя да замълчи
и покрива с двете длани
прелестните си очи.

Шумолят навън елхите
а чекръкът се върти,
цитрата потръпва нежно
и мелодия шепти:

"Не се бой, детенце мило,
от зли духове в нощта! -
денонощно ангел божи
бди над твоята красота."

2.

Боровете в такт почукват
с клонки в мътното стъкло
и луната - подслушвачка
влачи своето колело.

Майка, татко тихо хъркат
в късния среднощен час,
ние двамата обаче
все си бърим с нисък глас.

"Трудно ми е да повярвам,
че на Бог се молиш ти,
твоя навик да злословиш
Бог едва ли ще прости.

В думите, които казваш,
аз смиреност не дочух,
знаеш ли ти що е вяра
в Син, Отец и Свети Дух?"

Още като малък, скъпа,

свит във майчиния скут,
вярвах, че Отецът-Господ
ще напътства моя труд.

Този, който сътворил е
хубавия земен свят
и посочил на звездите
где в небето да блестят.

Бях момче, когато схванах,
че Съдбата е добра
и успех добрата вяра
във Сина да разбере.

Във Сина, чието слово
към любов ни призова,
а родът му го разпъна
и на кръст го прикова.

Вече мъж, пътувах много,
много тайни аз узнах
и разбрах, че цял изпълнен
от Светия Дух аз бях.

Чудеса той сътворил е
и ще сътворява пак,
тираниите премахва
и на робството е враг.

Смъртни рани той лекува
със светената вода,
прави всички хора равни
и им дава свобода.

Той пропъжда злите мисли
и най-лошите лъжи,
за да може светла обич
всички нас да обкръжи.

Храбри рицари създава
и им вдъхва висша цел,
с остър поглед ги дарява

и със вярност без предел.

Мечовете им пробляскват
под разветия им флаг.
Скъпа, само да ги зърнеш,
смело как вървят във крак!

Погледни и мен, любима!
Ти ще видиш, че и аз
на Светия Дух съм рицар
и съм в неговата власт.

3.

Тихо свети във луната,
тръпнат стройните елхи,
а във малката ни стая
лампата едва гори.

Но звездата синеока
ме обгръща със лъчи,
розовата ѝ усмивка
и във тъмното личи.

"Малко весело джудженце
хляб краде тук вечерта,
във килерчето преспива
и си тръгва сутринта.

То обира ни каймака
и оставя след това
котката да пие мляко
в непокритата тава.

Вещица е тази котка;
дебнешком се скита тя
сред руините старинни
в тъмнините на нощта.

Там издигал се е замък

с бойници и твърдини,
рицари се веселили
в танц със хубави жени.

Замъка тя поразила
със магии и със гръм,
бухали в разбити кули
днес гнездят на оня хълм.

Моята покойна леля
казваше, че там среднощ
тайна и чаровна дума
има чудотворна мощ

в миг да върне с пълен блясък
някогашния чертог,
рицари пак да танцуват
край прекрасен водоскок.

Който каже тази дума,
ще им стане господар,
трубадури и поети
ще го славят като цар."

Приказни слова извираат
от моминската уста
и със звездния си поглед
мрака гъст пропъжда тя.

С руси къдрици обвива
моята гореща длан,
пръстите брои гальовно
и замлъква в нежен свян.

И в притихналата стая
всяко нещо в този миг
ми изглежда оживяло
с поглед свой и свой език.

Стенният часовник трака,
цитрата трепти сама,

аз съм като омогьосан
сред приятната тъма.

Точно тук сега е време
за вълшебните слова
и уверен съм, че мога
тайната да назова.

Виждаш ли, любима моя,
как разтриса се нощта,
как потокът зашумява
пред градинската врата.

Песни на джуджета чудни
там във пропастта ехтят,
пролетта внезапно идва
и цветя навред цъфтят.

Да, цветя, цветя вълшебни
със невиджани листа -
пъстри, нежни, непривични
и със страстна красота.

Диви рози като пламък
пръскат огнени искри,
лилияте разцъфтяват
върху голи канари.

Като слънце са звездите
в своя чудотворен свят,
а от лилийните чашки
се разлива аромат.

Но най-много променени
двамата сме, скъпа, с теб, -
виждаш, че са ни облекли
в хермелин и златен креп.

Ти ще си принцеса чудна,
замък - хижата ни днес

и във него ще танцуват
рицари със графска чест.

А пък аз, аз получавам
теб със замъка красив
и тромпети ще прославят
моя жребий най-красив.

(Превод от немски на Стефан К. Робев)